

Arrest

nr. 266 198 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2021, datum waarop de zaak uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 juni 2020.

1.2. Op 24 september 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 maart 2021 met nummer X wordt de beslissing van 24 september 2020 vernietigd.

1.3. Op 28 mei 2021 wordt verzoekster opnieuw gehoord op het CGVS.

1.4. Op 22 juli 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Lourdes Colon in La Libertad. Uw vader, een ex-militair, werd in november 2008 op weg naar het werk door enkele leden van Bende 18 ontvoerd en neergeschoten. Uw moeder, die een voedingswinkeltje had, werd op 27 maart 2009 thuis vermoord door leden van Bende 18. U stelt dat dit vermoedelijk gebeurde omdat zij geen renta betaalde.

Na de dood van uw moeder verhuisden jullie naar het huis van uw grootmoeder in Ciudad Arge, eveneens in La Libertad. U verbleef met uw gezin echter ook gedurende bepaalde periodes in de stad Santa Ana, omdat jullie door de bende MS, die in de stad Arge actief was, werd gezocht. Toen u in 2015 uw hogere studies aanvatte, woonde u regelmatig gedurende enkel maanden in San Salvador.

Op 20 augustus 2019 werd u toen u in Arge op terugweg was van familiebezoek ontvoerd door gewapende en gemaskerde mannen. Ze zeiden dat u wist dat u uit een gebied waar een rivaliserende bende actief was, afkomstig was en dat ze u net zoals uw moeder zouden vermoorden als u niet wegging. Ze zeiden dat ze een gronding onderzoek hadden gedaan naar u en dat ze ook wisten waar u naar de universiteit ging. U vertelde dit incident aan uw vader en vertrok dezelfde dag nog naar San Salvador.

Op 30 augustus ging u klacht neerleggen bij de politie. Op vier september kreeg u een brief dat u zich moest aangeven bij de procureur van San Salvador op 11 september. U vertelde hem dat u niet wou verder gaan met de zaak.

Hierna besloot u het land te verlaten. Op 20 oktober 2019 reisde u met het vliegtuig via Spanje naar Brussel.

Op 24 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Ter staving van uw verzoek legde u in eerste instantie volgende documenten neer: een paspoort; een identiteitskaart; geboorteakte; overlijdensakte moeder; medische vaststelling overlijden moeder; autopsieverslag moeder; verslag forensisch laboratorium; diverse diploma's en certificaten; bewijs neerlegging klacht politie; uitnodiging verder onderzoek klacht; belastingkaart; tewerkstellingsattest Marceli; sollicitatiebewijzen; diverse foto's; medisch rapport vader.

Op 24 september 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelde beroep in tegen deze beslissing. In het kader van deze beroepsprocedure legden u en uw advocaat volgende stukken neer: een afschrift van uw aangifte bij het openbaar ministerie dd. 28 februari 2021, met vertaling; twee getuigenissen van personen uit El Salvador over uw problemen aldaar, met vertaling; een psychologisch attest dd. 23 oktober 2020; verslaggeving van medische consultaties van 8 maart 2021.

In haar arrest dd. 26 maart 2021 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV).

Op 28 mei 2021 had u een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS. In het kader van dit persoonlijk onderhoud legde u volgende bijkomende stukken neer: een verslag voor ontslag uit het Sint-Franciscusziekenhuis dd. 17 maart 2020; een opnamebrief van het UPC Duffel ter attentie van uw centrumarts Dr. IR dd. 13 oktober 2020; een requisitorium voor een consult door Fedasil bij WH op uw naam dd. 4 juni 2021.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door u en uw raadsman neergelegde psychologisch verslag opgesteld door contextueel psychotherapeut WH dd. 23.10.2020; het medisch attest van uw centrumarts Dr. IR dd. 08.03.2021 en uw medisch verslag, afgedrukt op 11.03.2021, die in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV werden neergelegd, en uit de ontslagbrief van het SFZ dd. 17.03.2020 en de opnamebrief van het UPC Duffel dd. 13.10.2020, die u in het kader van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS op 28 mei 2021 neerlegt, blijkt immers dat er in uw hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

Uit deze documenten blijkt immers dat u lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, een depressie met suïcidale gedachten en pogingen, context- en relatieproblemen en een verstoorde emotieregulatie. U toont verder ook aan dat u in behandeling bent bij een contextueel psychotherapeut en in maart en oktober 2020 werd opgenomen in een psychiatrische instelling.

U bracht uw psychologische problematiek pas naar voor in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS. Bijgevolg konden in dit verband geen specifieke maatregelen genomen worden tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS. Echter, ondanks uw vastgestelde verhoogde kwetsbaarheid, blijkt uit het gehoorverslag dat u in staat was om op zeer uitgebreide wijze uw relaas te doen en alle vragen te begrijpen en deze te beantwoorden. Uit het verloop van het eerste persoonlijke onderhoud blijkt nergens dat u niet ten volle zou hebben kunnen deelnemen aan het interview of de verklaringen niet zou hebben kunnen afleggen die u wilde afleggen. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden aangaande het eerste – zij het kortere – interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het CGVS riep u op 5 mei 2021 op voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Deze uitnodiging werd aan u betekend op 7 mei 2021. In de aanloop van het persoonlijk onderhoud ontving het CGVS geen melding van het feit dat u niet in staat zou zijn om die dag door het CGVS te worden gehoord. Dit blijkt overigens eveneens uit de gegevens vervat in uw administratief dossier.

Om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijk situatie, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er voldoende ruimte gelaten om te praten over uw problemen en uiting te geven aan uw emoties (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 28.05.2021 (verder CGVS II), p. 3, 5, 6). Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er op dat moment nog bijkomende bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats en ook uit het verslag van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS van 28 mei 2021 blijkt dat u in staat was om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijke wijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd zijn.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt opgemerkt dat uw profiel(en) als dochter van een moeder die gedood werd en een vader die verwond werd op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uit de door u neergelegde documenten (overlijdensakte moeder; medische vaststelling overlijden moeder; autopsieverslag moeder; verslag forensisch laboratorium; medisch rapport vader) blijkt dat uw vader in 2008 gewond raakte en dat uw moeder in 2009 werd gedood. Gelet op uw verklaringen en documenten kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u als gevolg van of in verband met de dood van uw moeder of de verwonding van uw vader op heden een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zo legt u ongeloofwaardige en incoherente verklaringen af over de reden waarom zij door Bende 18 werd gedood. Voor de DVZ verklaarde u in dit verband dat u niet wist waarom ze werd vermoord maar dat ze een eigen zaak had en dat ze in die tijd begonnen mensen af te persen en dat het dus kan zijn dat ze werd vermoord omdat ze niet betaalde (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 22.01.2020, punt 3.5). Voor het CGVS verklaart u echter, wanneer gevraagd wordt waarom uw moeder werd vermoord, wel stellig dat dit gebeurde omdat ze de renta die haar werd opgelegd niet kon betalen en omdat ze haar beklag deed tegen de persoon die bij uw tante renta kwam innen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18.06.2020 (verder CGVS), p. 19-20). Het is vreemd dat u niet al bij de DVZ met zekerheid wist om welke reden(en) uw moeder werd vermoord. Geconfronteerd met deze bevinding, stelt u dat u het nader onderzocht en aan uw tante vroeg nadat de DVZ u verteld had dit te toen (zie CGVS, p. 20). Aangezien u uw eigen vervolging door de bendes 18 en MS koppelt aan uw moeder en hetgeen haar is overkomen, is het vreemd dat u niet al eerder aan uw tante of andere familieleden vroeg waarom uw moeder precies gedood werd- en waarom u dus ook zelf gevaar liep. Het feit dat u dit niet deed, ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Bovendien is het vreemd dat u, gevraagd waarom Bende 18 u nog steeds zou zoeken, stelt dat het is omdat ze nog steeds denken dat jullie de renta verder kunnen betalen (zie CGVS, p. 21). Nochtans verklaarde u dat de zaak na het overlijden van uw moeder werd gesloten (zie CGVS, p. 10). Het is dan ook bijzonder vreemd dat deze bende tien jaar na de dood van uw moeder en het sluiten van de winkel u, een studente, nog steeds om renta zouden vragen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw moeder er financieel goed voor stond omdat ze de winkel had (zie CGVS, p. 21). Nochtans verklaarde u eerder dat u wegens de penibele financiële situatie van uw gezin met uw moeder achterbleef in Lourdes Colon toen uw vader na de aanval op zijn persoon naar Arge was gevlucht (zie CGVS, p. 19). U stelde dat uw moeder besloot om te blijven omdat ze een zaak had en jullie het geld nodig hadden. Jullie wilden verhuizen, maar konden niet doordat jullie het geld niet hadden (ibid.). Minder dan een jaar later waren jullie nog niet naar Arge verhuisd, waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat jullie er het geld toen nog niet voor hadden, toen uw moeder werd vermoord. Het is dan ook zeer vreemd en ongeloofwaardig dat Bende 18 u op heden nog steeds zouden vervolgen omdat uw moeder aanzienlijke financiële middelen zou hebben gehad.

Daarenboven is het vreemd dat u, hoewel u voor het CGVS verklaart dat zowel uw moeder als uw tante in het verleden renta moesten betalen, niet weet of uw vader op heden wordt afgeperst (zie CGVS, p. 20). Nochtans heeft uw vader sinds drie jaar ook een voedingswinkeltje zoals uw moeder er één had (zie CGVS, p. 10). Aangezien uw moeder volgens u om deze reden werd vermoord kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u het ook zou weten indien uw vader werd afgeperst of dat u hiernaar bij hem toch tenminste zou informeren. Bovendien hebt u zelf ook in de winkel van uw vader gewerkt, wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit of uw vader al dan niet renta betaalt aan een bende (zie CGVS, p. 9).

Wat betreft uw vrees voor bende MS wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u stelt dat deze bende u niet alleen zou zoeken omdat u uit een gebied afkomstig bent waar een rivaliserende bende actief is maar u ook expliciet viseert wegens uw moeder (zie CGVS, p. 16 en 20-21). U stelt dat zij u benaderd hebben omdat zij een foto hadden van uw moeder en u fysieke gelijkenissen met haar deelt, namelijk een moedervlekje naast uw neus (zie CGVS, p. 20-21). Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat de bende MS u net vanwege uw band met uw moeder naar het leven zou staan, terwijl zij ook weten dat uw moeder door de rivaliserende Bende 18 werd gedood en u dan ook bezwaarlijk een samenwerking met deze Bende 18 kan worden verweten (zie CGVS, p. 16).

Bovendien is het vreemd dat u pas in 2019 voor het eerst door de bende MS in Arge werd benaderd, terwijl u zich daar met uw vader, broer en zus al in 2009, na het overlijden van uw moeder, had gevestigd. Hoewel u verklaart dat ze tussen 2009 en 2019 meermaals uw burens benaderden en dat jullie als gevolg daarvan vaak tijdelijk verhuisden, zijn u noch uw vader of broer gedurende al die tijd ooit persoonlijk benaderd door Bende MS (zie CGVS, p. 6 en 20). Indien bende MS u werkelijk naar het leven stond omdat ze u aan uw in 2009 overleden moeder linkten en jullie verhuis vanuit een gebied waar een rivaliserende bende heerst in dat zelfde jaar, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat zij al vroeger zouden achterhaald hebben wie u en uw vader en broer waren en dat zij jullie daar al eerder persoonlijk mee zouden geconfronteerd hebben (zie CGVS, p. 7 en 16). U verklaarde overigens dat u in Arge in het huis waar uw grootmoeder woonde maar waarvan uw vader de eigenaar is, introk en dat uw vader de laatste drie jaren in Arge een winkel open hield, wat uw verklaringen dat het zolang duurde voor bende MS u benaderde des te ongeloofwaardiger maakt (zie CGVS, p. 7, 9 en 10).

Daarenboven wordt opgemerkt dat uw familie die in El Salvador is achtergebleven momenteel geen problemen heeft met bendegerelateerd geweld. Zo wonen uw vader en broer nog steeds in Colonia Palos Blancos in de stad Arge en heeft uw vader, zoals hierboven reeds gesteld, daar nog steeds een winkel (zie CGVS, p. 9 en 10). Tijdens uw contacten met hem heeft uw vader overigens verklaard dat de winkel groeit en dat het goed met hem gaat (zie CGVS, p. 11). U stelt dat hij ook soms zegt dat de

situatie niet oké is, maar duidt dit verder niet. Uw zus verblijft momenteel nog steeds in San Salvador (zie CGVS, p. 11). U stelt dat zij regelmatig verhuist, maar gevraagd waarom stelt u te denken dat het voor haar job is (ibid.).

Nergens uit uw verklaringen blijkt dus dat uw naaste familieleden in El Salvador, die nochtans ook met uw moeder in verband kunnen worden gebracht en op dezelfde plaatsen hebben gewoond als u, door bendes worden gevisieerd. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u wel zowel door Bende 18 als Bende MS wordt vervolgd.

Bovendien verklaart u dat u voor uw studies in San Salvador hebt gewoond en dat u er na uw vermeende problemen met bende MS in Arge bij enkele familieleden bent ondergedoken (zie CGVS, p. en 21). U verklaart echter ook dat u in San Salvador nooit problemen hebt gekend (zie CGVS, p. 22). Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw problemen met de bendes MS en 18, quod non, dan nog dient dus te worden opgemerkt dat deze problemen lokaal van aard zijn.

Voor wat betreft uw verklaringen dat uw vader een ex-militair is, wordt opgemerkt dat uw vader momenteel nog zonder problemen in El Salvador en werkt hij er momenteel als winkeleigenaar (zie supra). Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat, zelfs indien het aangetoond zou zijn dat uw vader vroeger een militair was, quod non, dan nog dient, zoals hierboven, te worden opgemerkt dat uw profiel(en) als dochter van een ex-militair op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke (zie supra).

Wat betreft uw psychologische problemen wordt opgemerkt dat deze problemen niet worden betwist door het CGVS. Echter, het gegeven dat u lijdt aan deze problemen kan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor uw psychologische problemen. Gelet op uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitsel over de specifieke oorzaak van uw psychische problemen.

Voorts kan u aan de hand van uw psychologische problemen een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen. Zo kan u niet aannemelijk maken dat u in El Salvador niet de mogelijkheid had om behandeling te zoeken voor uw problemen. U stelt enerzijds dat u geen hulp zocht omdat u daar niet voldoende vertrouwen voor hebt en niet graag over uw problemen praat (zie CGVS II, p. 6 en 7) en verwijst u anderzijds naar uw angst dat de bendes u zullen opsporen en vermoorden als mensen in uw land weten waar u vandaan komt (zie CGVS II, p. 6- 7). Vervolgens gevraagd hoe uw angst voor de bendes u verhindert om hulp te zoeken voor uw psychologische problemen in El Salvador, verwijst u naar de doodsb bedreigingen die u zou hebben ontvangen naar aanleiding van de moord op uw moeder en uw daaropvolgende verhuis naar gebied onder controle van een rivaliserende bende (zie CGVS II, p. 8). Echter, deze bedreigingen zijn niet geloofwaardig (zie supra), en kunnen dan ook niet de reden zijn waarom u geen psychologische hulp kunt zoeken.

Hoewel niet betwist wordt dat de dood van uw moeder in 2009 een bijzonder traumatische ervaring was voor u, wordt anderzijds opgemerkt dat u El Salvador pas tien jaar later, in 2019, hebt verlaten. In tussentijd was u in staat om te studeren, te werken en zelfstandig naar België te reizen. Zo studeerde u marketing, volgde u een opleiding bij de marine en volgde u nog een cursus grafisch design bij het gemeentebestuur van San Salvador (zie CGVS II, p. 9). In 2018 begon u als stagiair te werken voor het labo Marcelli en nadat u die stage na een jaar had afgerond vernam u vlak voor uw vertrek dat men u daar voor onbepaalde duur wilden aanwerven (ibid.). Het CGVS minimaliseert in geen geval het psychisch lijden waaraan u na het overlijden van uw moeder werd blootgesteld, maar stelt vast dat uit uw verklaringen noch uit de door u neergelegde attesten blijkt dat u verhinderd zou zijn een beroep te doen op uw familiaal netwerk of verdere professionele activiteiten te ontwikkelen in El Salvador.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador zou terecht komen als gevolg van uw medische (psychologische) problemen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet iets te wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de klachtneerlegging bij de politie wordt opgemerkt dat uit dit document enkel kan worden opgemaakt dat u op 30.08.2019 klacht bent gaan neerleggen bij de politie. In deze klachtneerlegging werden louter uw eigen verklaringen en uw toestemming om die verder te onderzoeken, opgetekend. Uit de uitnodiging van het parketgeneraal dd. 04.09.2019 kan dan weer enkel worden opgemaakt dat u werd uitgenodigd op 11.09.2019 met de bedoeling om samen onderzoeksdaden te stellen die door het parket-generaal verder zullen worden opgevolgd. Uit deze documenten blijkt dus niet of de door u verklaarde feiten werden onderzocht, hoe deze werden onderzocht en wat het resultaat was van dit onderzoek. Met betrekking tot het aangifteformulier dat u verkreeg na het neerleggen van uw klacht bij het openbaar ministerie en dat u in het kader van uw beroepsprocedure aan de RvV voorlegde, wordt opgemerkt dat het de ongeloofwaardigheden van uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de bendes, louter bevestigt. Zo blijkt u niet met zekerheid te kunnen stellen waar het kantoor van het openbaar ministerie waar u deze klacht liet optekenen, gelegen is. Zo stelt u eerst dat het in San Salvador ligt, om u meteen daarna te corrigeren en te stellen dat het in Santa Ana in Santa Tecla ligt (zie CGVS II, p. 4). Vervolgens gevraagd waar in Santa Tecla het ligt, stelt u dat u het zich niet goed herinnert (ibid.) Vervolgens gevraagd of u iets meer kan vertellen over het traject dat u hebt afgelegd om van La Libertad naar het OM in Santa Tecla te gaan dan wel of u nog iets meer kan vertellen over de omgeving waar het OM ligt, stelt u dat u het op Google Maps kan checken. Nogmaals gevraagd om in uw eigen bewoordingen uit te leggen wat u er zich nog van herinnert, stelt u dat het op een 20-30 minuten van het gemeentehuis van Santa Tecla is en dat u denkt dat het boven het gemeentehuis ligt, maar dat u slecht bent in adressen. Aangezien u zelf met uw vader klacht ging neerleggen bij het OM is het vreemd dat u niet meer in detail hierover zou kunnen vertellen. Bovendien is het treffend dat u niet weet welke onderzoeksdaden er verder nog gesteld werden na het neerleggen van uw klacht (zie CGVS II, p. 5). Voor wat betreft de schriftelijke verklaringen van kennissen van u in El Salvador, met name JHLB, directeur van het winkelcentrum Metrocentro Lourdes, dd. 03.03.2021 en IIFDS, werkzaam voor Avance, dd. 26.02.2021, wordt dan weer opgemerkt dat de waarachtigheid van hun verklaringen niet kan worden nagegaan. Bovendien hebben hun verklaringen een gesolliciteerd karakter. Bijgevolg kunnen deze documenten niet worden gebruikt om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Uit uw identiteitskaart, paspoort, belastingkaart en geboorteakte kan dan weer enkel informatie met betrekking tot uw nationaliteit en identiteit worden afgeleid, elementen die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Uit uw diploma's en certificaten blijkt dan weer enkel dat u opleidingen hebt gevolgd, hetgeen evenmin ter discussie staat. Uit uw tewerkstellingsattest en de sollicitatiebewijzen blijkt dan weer enkel dat u in El Salvador gewerkt hebt. Ook dit gegeven staat niet ter discussie. Wat betreft de door u neergelegde foto's wordt ten slotte opgemerkt dat hieruit niets kan worden afgeleid over de identiteit van de personen die er op staan afgebeeld en wat hun eventuele verwantschap is met u, noch over waar, wanneer en in welke omstandigheden ze precies werden getrokken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

rapporten/ coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1. Verzoekster stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de huidige bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden heeft met haar gezondheidstoestand die ze aan de hand van verschillende documenten gestaafd heeft. Ze stelt dat ze lijdt aan PTSS, heeft een depressie en suïcidale gedachten ten gevolge van hetgeen dat haar in El Salvador overkomen is. Verzoekster verwijst naar de documenten die ze bijgebracht heeft. Vervolgens gaat verzoekster in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

2.2. Zij wijst tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Zij citeert uit landeninformatie van november 2019. Verzoekster werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vreest dat zij geen werk zal hebben en zij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte.

2.3. Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift: bewijs van verwantschap met haar vader, zijn verwondingen ten gevolge van de moordpoging en de verwantschap met haar moeder.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 25 november 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021.

3.2. Op 14 december 2021 maakt verzoekster een aanvullende nota over, zij legt de volgende stukken neer:

- vonnis van het vredegerecht van het kanton van Lier van 8 september 2021 waarin de ter observatieneming van verzoekster wordt bevolen voor de duurtijd van veertig dagen;
- een opnameverslag in navolging van een recente suïcidepoging van verzoekster van 27 oktober 2021;
- opnameverslag van 7 september 2021;
- attest behandelende psychiater van 9 december 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. De Raad stelt vast dat het vluchtrelaas en de vluchtmotieven van verzoekster betrekking hebben op gebeurtenissen die zich situeren in dan wel betrekking hebben op gemeenrechtelijke criminele feiten en criminaliteit, in casu het gegeven dat haar vader in 2008 door bendeleden van Bende 18 werd ontvoerd en neergeschoten, haar moeder in 2009 door bendeleden van bende 18 werd vermoord en zij op 20 augustus 2019 op de terugweg van Arge van een familiebezoek door gewapende mannen werd ontvoerd.

Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel argument aan dat hierover anders doet denken.

Deze problematieken zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.3. Aldus concludeert de Raad dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in El Salvador.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een

minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

De Raad herinnert eraan dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft.

Vervolging of ernstige schade die zich in het verleden heeft voorgedaan, is van directe relevantie voor de beoordeling van het toekomstige risico. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Het EHRM heeft in dezelfde zin geoordeeld dat een onmenselijke of vernederende behandeling die zich in het verleden heeft voorgedaan, een sterke aanwijzing is van een toekomstig, reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (EHRM 23 augustus 2016, nr. 59166/12, JK e.a. v. Zweden, par. 102).

De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection, februari 2019, par. 43).

8.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier dat genoegzaam gedocumenteerd is, blijkt het volgende.

8.2.1. In dit kader heeft verzoekster verklaard dat zij in haar kindertijd opgroeide in de wijk Palos Grandes in Lourdes Colon, die onder controle staat van de bende Barrio 18. Zij verklaarde dat haar vader in november 2008 werd neergeschoten door leden van de bende Barrio 18 en dat zij haar gewonde vader op de grond heeft zien liggen. Tevens heeft verzoekster verklaard dat haar moeder in maart 2009 in haar winkeltje werd vermoord door bendeleden van Barrio 18. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster als eerste bij het lichaam van haar moeder was en trachtte hulp te bieden. Verzoekster was toen elf, bijna twaalf, jaar oud. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerde partij geloof hecht aan verzoeksters verklaringen over deze twee gebeurtenissen, die zij heeft getracht te staven aan de hand van documenten, zoals de overlijdensakte van haar moeder, de medische vaststelling van het overlijden van haar moeder, het autopsieverslag van haar moeder, het verslag van het forensisch laboratorium, het medisch rapport van haar vader en foto's van haar vader.

Verzoekster verklaarde dat zij na de dood van haar moeder meermaals verhuisde is. Sinds augustus 2019 woonde zij in de wijk Palos Blancos in Ciudad Arge, die onder controle staat van de bende MS-13. Zij verklaart dat zij op 20 augustus 2019 toen zij op de terugweg was van een familiebezoek werd tegengehouden door gewapende mannen die wisten dat zij afkomstig was uit een gebied waar een rivaliserende bende actief was en dat zij haar net als haar moeder zouden vermoorden als ze niet wegging. Het is aan dit laatste incident dat de commissaris-generaal geen geloof hecht, onder meer omdat het niet op een geloofwaardige wijze wordt gekoppeld aan de gebeurtenissen uit 2008 en 2009.

8.2.2. In het arrest 26 maart 2021 met nummer 251 713 vernietigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 24 september 2020 daar de medische problematiek noch tijdens het interview bij de DVZ noch tijdens het gehoor bij het CGVS naar voren gekomen is waardoor deze niet werd geïdentificeerd. Op basis van de medisch-psychologische stukken die toen voorlagen, kon niet worden uitgesloten dat dit een invloed kon hebben gehad op het gehoor en op de volledigheid van het inhoudelijk onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In navolging van dit arrest werd verzoekster opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS en opnieuw gehoord door dezelfde protection officer. Telkens was haar advocaat aanwezig. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, maar dat ondanks deze verhoogde kwetsbaarheid verzoekster in staat was om op zeer uitgebreide wijze haar relaas te doen en alle vragen te begrijpen en deze te beantwoorden. Hierna gaat de verwerende partij in op het verloop van het tweede persoonlijk onderhoud en concludeert dat dit onderhoud normaal verlopen is, dat verzoekster in staat was om op een gedetailleerde, gestructureerde en chronologische wijze verklaringen af te leggen. Evenwel blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de protection officer gespecialiseerd is in het horen van verzoekers om internationale bescherming met een pathologie zoals beschreven onder punt 8.2.3. alsook het beoordelen van de antwoorden van verzoekster rekening houdend met haar pathologie. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoekster niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat zij over deze mogelijkheid geïnformeerd werd.

Echter verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het verloop van de persoonlijke onderhouds op het CGVS niet, meer bepaald dat: *“U bracht uw psychologische problematiek pas naar voor in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS. Bijgevolg konden in dit verband geen specifieke maatregelen genomen worden tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS. Echter, ondanks uw vastgestelde verhoogde kwetsbaarheid, blijkt uit het gehoorverslag dat u in staat was om op zeer uitgebreide wijze uw relaas te doen en alle vragen te begrijpen en deze te beantwoorden. Uit het verloop van het eerste persoonlijke onderhoud blijkt nergens dat u niet ten volle zou hebben kunnen deelnemen aan het interview of de verklaringen niet zou hebben kunnen afleggen die u wilde afleggen. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden aangaande het eerste – zij het kortere – interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Het CGVS riep u op 5 mei 2021 op voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Deze uitnodiging werd aan u betekend op 7 mei 2021. In de aanloop van het persoonlijk onderhoud ontving het CGVS geen melding van het feit dat u niet in staat zou zijn om die dag door het CGVS te worden gehoord. Dit blijkt overigens eveneens uit de gegevens vervat in uw administratief dossier.

Om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijk situatie, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er voldoende ruimte gelaten om te praten over uw problemen en uiting te geven aan uw emoties (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 28.05.2021 (verder CGVS II), p. 3, 5, 6). Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er op dat moment nog bijkomende bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats en ook uit het verslag van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS van 28 mei 2021 blijkt dat u in staat was om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijke wijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd zijn.”

Bijgevolg kan er rekening worden gehouden met de verklaringen van verzoekster afgelegd tijdens beide persoonlijke onderhouds.

8.2.3. In de voorgelegde medisch-psychologische stukken kan het volgende worden gelezen.

Verzoekster werd op 6 maart 2020 vanuit het opvangcentrum opgenomen in de psychiatrische afdeling van het Algemeen Ziekenhuis (PAAZ) Heusden-Zolder omdat haar mentale toestand tot bezorgdheid leidde. Zij werd daar op 18 maart 2020 ontslagen. De behandelende arts op de PAAZ afdeling concludeerde na een week observatie dat er sprake was van weinig lijdensdruk en dat verzoekster een vaag verhaal brengt met weinig geloofwaardigheid.

Verzoekster zou in het verleden in El Salvador reeds drie zelfmoordpogingen hebben gepleegd.

Uit het medisch dossier van Fedasil dat betrekking heeft op de periode 22 oktober 2019 tot 5 maart 2021 blijkt dat sprake is van controleverlies en automutilatie in het opvangcentrum. Ook werden haar medicijnen voorgeschreven door het PAAZ, maar de verzoekende partij heeft ze niet steeds op regelmatige basis genomen. Ook werd gezocht naar psychologische begeleiding. Het lijkt erop dat dit op 3 september 2020 gestart is. Verzoekster wordt op 13 oktober 2020 opgenomen in het Universitair Psychiatrisch Centrum (UPC) in Duffel, waar ze op 16 oktober 2020 wordt ontslagen. Ze werd daarna opgevolgd door een psychiater en een psychotherapeut. De psychotherapeute werd gecontacteerd door de behandelende psychiater van het UPC in Duffel. Ook neemt verzoekster medicatie.

Het psychologisch verslag van 23 oktober 2020 vermeldt dat verzoekster in behandeling is bij een multidisciplinaire psychotherapeutische groepspraktijk na doorverwijzing door de arts van het opvangcentrum en in overleg met de psychiater van het UPC in Duffel. Voor verzoekster werd als diagnose vastgesteld een posttraumatische stressstoornis gecombineerd met een ernstige vorm van depressie met suïcidale gedachten en pogingen. Er is ook sprake van context- en relatieproblemen, een verstoorde emotie-regulatie en een ernstige angststoornis. Voorts wordt in het verslag aangehaald dat de psychische gezondheid van verzoekster beschadigd is door de traumatische ervaringen die ze in haar jeugd meegemaakt en nooit verwerkt heeft. Ze heeft een overlevingsstrategie opgebouwd. Toen ze daarna zelf bedreigd werd, heeft dit de traumatische ervaringen opnieuw opgeflakkerd.

De centrumarts die verzoekster opvolgt sinds augustus 2020 vermeldt PTSS, depressieve component, automutilatie, suïcideneiging, korte opname in UPC Duffel en opvolging door een psycholoog alsook inname van chronische medicatie.

Zowel de centrumarts als de behandelende psychotherapeut verbinden verzoeksters psychische problematiek aan multiële ernstige trauma's in haar jeugd.

Uit het verslag van de psychiater van 27 oktober 2021 blijkt dat er op 7 september 2021 besloten werd tot een gedwongen opname van verzoekster. Uit het vonnis van 8 september 2021 van de vrederechter van het kanton Lier blijkt dat een observatieneming van verzoekster voor veertig dagen bevolen wordt omwille van haar geestesstoornis, het gegeven dat ze een gevaar is voor zichzelf of anderen en dat er een gebrek is aan vrijwilligheid. In het attest van 27 oktober 2021 wordt aangegeven dat er sprake is van een langer bestaande PTSD-problematiek, veroorzaakt door 'multiple traumata'. Voorts wordt er gewezen op de nachtmerries en de herbeleving die verzoekster ondergaat. Ook geeft het attest aan dat er sprake is van een wantrouwen, alhoewel ze goedlachs en uitbundig kan zijn. Deze momenten worden afgewisseld met een diepe 'tristesse'. Ook is verzoekster geneigd om alleen haar sterke kant te tonen en alle negatieve gevoelens en gedachten te verdringen.

Uit het verslag van de behandelende psychiater van 9 december 2021 blijkt dat ze wekelijks wordt opgevolgd en dat in januari 2022 wordt overgegaan tot een intensieve traumatherapie. Ook hier wordt gewezen op de verschillende traumata in haar voorgeschiedenis en het gegeven dat ze zeer wantrouwig is ten aanzien van onbekenden, in het bijzonder ten aanzien van de politie. De behandelende psychiater stelt ook dat dit instinctief wantrouwen in combinatie met haar PTSS-klachten ervoor hebben gezorgd dat haar ondervraging door de asielinstanties zeer moeizaam is verlopen.

Uit het geheel van deze medische documenten kan geconcludeerd worden dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis gecombineerd met een ernstige vorm van depressie met suïcidale gedachten en pogingen. Verzoekster wordt medicamenteus behandeld, maar gaat ook op regelmatige basis naar een psychiater. Sinds haar ontslag op 17 oktober 2021 wordt verzoekster zelfs wekelijks door een psychiater opgevolgd. In de attesten wordt voorts aangegeven dat er in hoofde van verzoekster sprake is van 'multiple traumata', maar hierop wordt niet verder ingegaan. Er wordt vooral op de medische diagnose, de psychische klachten en de behandeling gefocust. Deze medische en psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen verzoeksters beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter

beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Uit deze attesten blijkt dat verzoekster als kind ook seksueel misbruikt werd door haar grootvader in El Salvador. Dit gegeven heeft verzoekster niet meegedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dit toont aan dat verzoekster begrijpt welke feiten aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming, en welke feiten louter crimineel van aard zijn en aldus kaderen binnen het nationale strafrecht.

8.2.4. Zoals blijkt uit punt 8.2.1. wordt de aanval op haar vader in november 2008 door leden van Barrio 18 en de moord op haar moeder in maart 2009 door leden van Barrio 18 toen ze woonachtig waren in de wijk Palos Grandes in Lourdes Colon, die onder controle staat van de bende Barrio 18, niet betwist. Ter terechtzitting wordt dit eveneens bevestigd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2020 verklaart verzoekster dat haar laatste adres in Colonia Pales Blancos Ciudad Arge in la Libertad was, maar dat ze eigenlijk sinds de moord op haar moeder vaak verhuisd zijn. Ze verhuisde samen met haar zus, broer en vader naar verschillende plaatsen in El Salvador alwaar er familie woonachtig was en die gekend waren in het gebied, om zo problemen met de bendes te vermijden (NPO 18 juni 2020, p. 6-7). Verzoekster verhuisde niet enkel omwille van de moord op haar moeder in maart 2009 zo vaak, maar ook voor haar studies. Soms keerde verzoekster ook terug naar een plaats (NPO 18 juni 2020, p.7). Op bepaalde plaatsen verbleef ze soms voor een aantal maanden of een jaar. Sinds begin augustus 2019 woonde verzoekster in Colonia Pales Blancos Ciudad Arge in La Libertad, daarvoor woonde verzoekster in Santa Ana (NPO 18 juni 2020, p. 8). Na de aanval door drie gewapende en gemaskerde mannen is verzoekster opnieuw verhuisd naar een tante in Santa Ana (NPO 18 juni 2020, p.16; NPO 28 mei 2021, p.5). In het voorliggend dossier liggen er geen elementen voor om het gegeven dat verzoekster vaak verhuisd is te betwisten. De Raad kan de verwerende partij aldus niet volgen alwaar zij ervan uitgaat dat verzoekster na het overlijden van haar moeder steeds in Ciudad Arge gewoond heeft.

De verwerende partij kan gevolgd worden dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster en haar familie sinds de moord van hun moeder in maart 2009 heden nog door de bende 18 gevisieerd werden, daar er duidelijk uit haar verklaringen blijkt dat zij, haar vader, broer en zus sindsdien geen problemen met leden van bende 18 ondervonden hebben. Bovendien is haar vader nu zelf winkeleigenaar en ondervindt hij geen problemen. Echter, het is niet omdat verzoekster sinds 2009 geen problemen meer heeft ondervonden met bende 18 dat op zich geen geloof kan gehecht worden aan de aanval op 20 augustus 2019. Op basis van de verschillende medische stukken die bijgebracht worden en de verklaringen die verzoekende partij afgelegd heeft, blijkt dat de gewelddadige moord op haar moeder in 2009 waarvan verzoekster getuige was een grote impact gehad heeft op haar leven. Verzoekster heeft deze ernstige traumatische ervaring geenszins verwerkt. Haar moeder werd daarenboven slechts vier maanden na de aanval van Barrio 18 op verzoeksters vader, vermoord. Verzoekster heeft eerder een overlevingsstrategie opgebouwd zoals ook in het verslag van 23 oktober 2020 door de psychotherapeute wordt aangegeven. Hierdoor kan aangenomen worden dat verzoekster latere gebeurtenissen in haar leven veroorzaakt door bendegeweld in verband brengt met de moord op haar moeder. Dit wordt ter terechtzitting eveneens benadrukt door haar advocaat. De verwerende partij erkent dat dit mogelijkerwijze zo kan zijn.

Bijgevolg dienen de gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben op 20 augustus 2019 *an sich* onderzocht te worden. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij hiermee eens te zijn. De verwerende partij vervolgt ter terechtzitting, daargelaten de vraag of de incidenten van 20 augustus 2019 voldoende onderzocht werden, de aannemelijkheid van deze gebeurtenissen enkel wordt betwist omdat men geen geloof hecht aan het gegeven dat dit verband houdt met de moord op de moeder van verzoekster in maart 2009.

8.2.5. In dit kader is het van essentieel belang om te verwijzen naar de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier waaruit blijkt dat er verschillende bendes actief zijn in El Salvador en dat deze aanwezig zijn in een groot deel van het Salvadoraanse grondgebied, zowel in stedelijke als rurale zones. De bendes oefenen een grote invloed uit op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo maken zij zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse

(seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het (bende)geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines). De bendes oefenen immers in hun wijken een doorgedreven sociale controle uit, onder meer door het opvragen van identiteitskaarten om adressen te controleren, waardoor het moeilijk is om zich te bewegen van een wijk onder controle van een bepaalde bende naar een wijk onder controle van een andere bende. Bendes laten gewoonlijk geen personen toe in hun wijken wanneer deze personen afkomstig zijn uit andere wijken onder controle van een rivaliserende bende (zie bv. UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28). Verder blijkt dat personen die wonen in gebieden die gelden als een onzichtbare grens tussen gebieden van rivaliserende bendes, of die wonen in gebieden waar de controle door een bende wordt betwist door een andere bende, een verhoogd risico lopen om er, soms door beide kanten, van te worden verdacht banden te hebben met de rivaliserende bende (UNHCR guidelines, p. 29-30).

Verzoekster verklaart dat ze op 20 augustus 2019 door drie gemaskerde mannen aangevallen werd, meegesleurd werd in een steegje en bedreigd werd toen ze familie had bezocht en op de terugweg was naar Colonia Pales Blancos Ciudad Arge (NPO 18 juni 2020, p.16). Verzoekster verklaart dat haar wijk in Ciudad Arge onder controle staat van MS (NPO 18 juni 2020, p.13). Dit gegeven wordt *an sich* niet betwist door de verwerende partij. Uit de landeninformatie blijkt dat in Santa Ana, waar verzoekster voor augustus 2019 (NPO 18 juni 2020, p. 8), woonde voornamelijk Barrio 18 actief is (COI Focus, 12 oktober 2020, p.11). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aan dit gegeven voorbijgegaan is. De Raad kan de verwerende partij niet volgen alwaar zij ervan uitgaat dat verzoekster na het overlijden van haar moeder steeds in Ciudad Arge gewoond heeft. Op basis van de voorgelegde documenten en de afgelegde verklaringen zoals hoger uiteengezet, kan aangenomen worden dat verzoekster vaak in El Salvador verhuisd is.

Tijdens het vrije relaas haalt verzoekster het incident van 20 augustus 2019 aan (NPO 18 juni 2020, p. 16). Ook heeft ze dit aangehaald bij het invullen van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken. Noch tijdens het eerste en noch bij het tweede persoonlijk onderhoud werd door de protection officer bijkomende vragen over het incident van 20 augustus 2019 *an sich* gesteld. De protection officer heeft zich voornamelijk gefocust op de moord op haar moeder in maart 2009 door bende 18 en hetgeen verzoekster aan deze moord koppelt. Echter, zoals hoger reeds aangegeven, heeft verzoekster de neiging om latere gebeurtenissen in haar leven veroorzaakt door bendegeweld in verband te brengen met de moord op haar moeder, terwijl de gebeurtenissen an sich er los van staan.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster een klacht heeft ingediend op 30 augustus 2019, zoals ze ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verteld heeft. Ook heeft verzoekster uiteengezet dat ze dit niet onmiddellijk. Verzoekster brengt het origineel document van deze klacht bij. Het is inderdaad zo dat een klacht wordt opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Voorts ligt de inhoud van deze klacht in de lijn met de verklaringen die verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouds afgelegd heeft over het incident van 20 augustus 2019. Wel bevat de klacht meer details dan de verklaringen van verzoekster. Het gegeven dat verzoekster over het incident an sich niet meer details heeft verteld kan haar niet verweten worden. Immers, werden er haar geen bijkomende vragen hierover gesteld. Echter kan er niet aan voorbij gegaan worden dat verzoekster nog een origineel document bijbrengt van het parket-generaal waarbij ze uitgenodigd wordt op 11 september 2019 om samen onderzoeksdaden te stellen die verder door de procureur-generaal zullen opgevolgd worden. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werden er bijkomende vragen gesteld over de plaats waar verzoekster klacht heeft neergelegd. Het is inderdaad zo dat de verklaringen die verzoekster hierover aflegt in eerste instantie verwarrend zijn. Aan het begin van het gehoor had verzoekster echter aangegeven dat ze zenuwachtig was (NPO 28 mei 2021, p.4). Daarenboven verklaart verzoekster ook dat zij angstig was en dat haar vader haar gebracht heeft met de auto om de klacht in te dienen. Gelet op het geheel van de medische en psychologische stukken kan aangenomen worden dat verzoekster na de gebeurtenissen effectief angstig was en voor het indienen van de klacht afhankelijk was van haar vader. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: “Bovendien is het treffend dat u niet weet welke onderzoeksdaden er verder nog gesteld werden na het neerleggen van uw klacht (zie CGVS II, p. 5).” In dit verband gaat de verwerende partij eraan voorbij dat verzoekster sinds haar aankomst in België meermaals opgenomen werd, waaronder ook een gedwongen observatiestelling van veertig dagen, doordat ze lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis gecombineerd met een ernstige vorm van depressie met suïcidale gedachten en pogingen. De verwerende partij laat na aan te tonen dat gelet op deze individuele omstandigheden van verzoekster, van haar redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze haar zaak in El Salvador opvolgt.

Aldus stemmen haar verklaringen overeen met beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat bendes een greep hebben op het dagelijkse leven in de wijken waar ze een territoriale controle uitoefenen. De Raad herhaalt dat uit de landeninformatie blijkt dat de bendes een doorgedreven sociale controle uitoefenen, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, ze leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld, via het 'horen, zien en zwijgen'-principe en ze beperken de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken in sterke mate (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador" van 15 maart 2016, p. 10-13; COI Focus Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020, p. 11, 27-28; COI Focus Situation Sécuritaire van 15 juli 2019, p. 12, 21-22). Dit houdt in dat personen die verhuizen naar een bepaalde wijk, veelal zullen worden gecontroleerd door de bende die de betrokken wijk controleert en dat informatie over deze persoon zal worden verzameld en geverifieerd. Indien uit deze informatie blijkt dat deze personen (vermeende) banden hebben met een rivaliserende bende of afkomstig zijn van een wijk die onder controle staat van een rivaliserende bende, dan kunnen deze personen op negatieve wijze de aandacht trekken van een bende en geïsoleerd worden wegens het overtreden van hun regels. Zo kan in sommige gevallen een persoon die per ongeluk onuitgenodigd opduikt in een rivaliserende bendezone, reeds geïsoleerd worden. Ook personen die in plaatsen wonen die als 'onzichtbare' grenzen tussen de territoria van rivaliserende bendes dienen, of waar de controle van de ene bende door een andere bende wordt betwist, lopen eveneens een verhoogd risico om (soms door beide partijen) verdacht te worden van banden met de rivaliserende bende. De meeste vermeende overtredingen van benderegels worden ook streng en gewelddadig aangepakt, in sommige gevallen worden personen zonder voorafgaande waarschuwing gedood, hoewel de moord naar verluidt soms wordt voorafgegaan door dreigementen en/of andere aanvallen op de betrokkene (UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van 15 maart 2016, p. 29-30; COI Focus Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020, p. 27-28).

Op basis van de afgelegde verklaringen beoordeeld in het licht van de bijgebrachte documenten en de landeninformatie maakt verzoekster aannemelijk dat ze op 20 augustus 2019 door bendeleden van MS-13 werd aangevallen, naar een steegje gesleurd en bedreigd werd.

De Raad acht het geheel van de aangehaalde en geloofwaardig bevonden feiten dan ook voldoende ernstig en zwaarwichtig om als ernstige schade te worden beschouwd, gelet op het specifieke profiel van verzoekster en haar bijzondere kwetsbaarheid.

8.2.6. Het standpunt van de commissaris-generaal dat de beweerde feiten handelen over een lokaal probleem dat verzoekster op een eenvoudige wijze kon ontlopen, kan niet worden gevolgd.

Het is inderdaad zo dat verzoekster na de problemen die zij gekend heeft met MS, teruggekeerd is naar familieleden in Santa Ana. Uit de landeninformatie, zoals hoger aangegeven, blijkt dat Barrio18 daar de plak zwaait. Verzoekster verklaart ook dat de bende 18 in de wijk van haar tante actief was (NPO 18 juni 2020, p. 21). Weliswaar had verzoekster daar al eerder gewoond, doch verklaart ze ook dat eenmaal terug in Santa Ana ze daar in een soort van "quarantaine" verbleef (NPO 18 juni 2020, p.16). De praktijk van een zelfopgelegde 'confinement' wordt ook beschreven in de beschikbare landeninformatie (COI Focus Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020, p. 27). Ook is ze reeds op 20 oktober 2019 uit El Salvador vertrokken. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd niet verder doorgevraagd wat verzoekster tussen 20 augustus 2019 en 20 oktober 2019 gedaan heeft toen ze in Santa Ana verbleef, doch kan dit verzoekster niet verweten worden. Het gegeven dat verzoekster voorheen geen problemen ondervonden heeft met bendeleden na de dood van haar moeder, is op zich niet voldoende om te stellen dat verzoekster beschikt over een intern vestigingsalternatief in El Salvador. Ten eerste omdat verzoekster voorheen regelmatig verhuisd is omwille van verschillende redenen. Ten tweede blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de bendes niet alleen in de steden maar ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en dat bendes in staat zijn personen die in hun vizier staan, op te sporen. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens de beschikbare informatie een werkbaar intern beschermingsalternatief, gezien de geringe oppervlakte van El Salvador en de capaciteit van de bendes om op het gehele grondgebied te opereren, in geval van vervolging door niet-overheidsactoren onwaarschijnlijk is (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 45; COI Focus 2019, p. 26; COI Focus 2020, p. 37-38). Verschillende bronnen geven aan dat de bende die de controle uitoefent in een bepaalde wijk, zone of gemeenschap, de achtergrond van nieuwkomers checkt. Een persartikel van januari 2020 illustreert de moord door de MS-13 op een pas geïnstalleerd stel in een dorp, verdacht door deze bende van wegllopen van problemen met de MS-13 elders. Bendes hebben volgens de NACLA (North American Congress on Latin-America) ook de capaciteit om via communicatie en bewaking mensen vrijwel overal

te kunnen traceren in het land. Personen die verhuizen naar een zone gecontroleerd door een rivaliserende bende, riskeren de toegang te worden ontzegd, of zelfs om geslagen of vermoord te worden, omdat hun verhuis wordt gezien als ontrouw ten aanzien van de bende uit hun zone van herkomst (COI Focus 2020, p. 37-38). Ten derde heeft verzoekster heden een ernstige vorm posttraumatische stressstoornis gecombineerd met een ernstige vorm van depressie met suïcidale gedachten en pogingen. Rekening houdend met het geheel van deze omstandigheden maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat verzoekster zich langdurig in een andere regio van El Salvador kan vestigen.

8.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om haar verzoek te staven. Haar verklaringen zijn aannemelijk, voldoende samenhangend gelet op haar profiel en niet in strijd met algemene informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Verzoekster heeft ook alle pertinente elementen waarover zij beschikt, voorgelegd en haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de relevante landeninformatie, meent de Raad dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekster is komen vast te staan. Alle cumulatieve voorwaarden zijn aldus vervuld om krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel toe te kennen.

8.2.8. De Raad is van oordeel dat de doodsb bedreigingen die worden geuit door bendeleden van MS in El Salvador, snel kunnen escaleren en tot geweld kunnen leiden, in sommige gevallen zelfs moord (UNHCR Guidelines, p. 31, COI Focus 2020, p. 14-15). Het is onbetwistbaar dat dergelijke behandeling voldoende ernstig en zwaarwichtig is om als ernstige schade te worden beschouwd.

Gelet op de geloofwaardige verklaringen die verzoekster heeft afgelegd met betrekking tot de doodsb bedreigingen door MS-13, moet tevens rekening worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat een verzoeker reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke ernstige schade, *quod in casu*, vormt immers een duidelijke aanwijzing dat het risico op ernstige schade reëel is.

Zoals hierboven uiteengezet, kan de commissaris-generaal niet worden gevolgd in het standpunt dat het enkel een lokaal probleem betreft. Er blijken geen goede redenen voorhanden om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, hetzij door dezelfde bende, hetzij door een andere bende. Op basis van de beschikbare landeninformatie en in acht genomen de individuele omstandigheden van verzoekster, kan de Raad aannemen dat er een voldoende mate van waarschijnlijkheid is dat verzoekster opnieuw in het vizier van de bendeleden zal komen en het slachtoffer kan worden van geweld door de bendeleden. Dit wordt verder bevestigd door de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, waar bepaalde bronnen aangeven dat terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen door bendes, bij terugkeer meer risico lopen, meer nog dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn (p. 11-21).

8.2.9. Aangezien het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op vervolging door een niet-overheidsactor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet moet worden nagegaan of verzoekster, gelet op haar individuele omstandigheden toegang heeft tot overheidsbescherming. Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Dit impliceert een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel

weerlegbaar is. De bewijslast ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68; UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheidsdiensten, verzwakt en fragiel is (UNHCR Guidelines, p. 22-26, COI Focus 2019, p. 11). Het staatsapparaat wordt ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Niettemin worden er in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel bendeleden als niet-bendeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een ‘failed state’ of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. De verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

Uit de landeninformatie blijkt dat er een zekere verwevenheid is tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies kan leiden (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 24). Gelet op de individuele omstandigheden van de zaak, het feit dat de daders van de geweldpleging op haar vader niet gevat werden, evenmin als de moordenaars van haar moeder, en de hogervermelde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat *in casu* kan worden aangenomen dat verzoekster geen effectieve toegang heeft tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8.2.10. Tenslotte stelt de Raad vast dat de voorwaarden van artikel 48/5, § 3 voor de toepassing van het intern beschermingsalternatief in het geval van verzoekster niet voldaan zijn, zoals reeds besproken in punt 8.2.5 en 8.2.6.

Bijgevolg besluit de Raad dat, in de individuele omstandigheden van verzoekster beoordeeld in het licht van de alomtegenwoordigheid van de bendes in El Salvador en in acht genomen bovenstaande vaststelling dat verzoekster geen effectieve toegang heeft tot overheidsbescherming tegen de geuite doodsb bedreigingen door MS-13, er voor verzoekster geen intern beschermingsalternatief voorhanden is.

9. Gelet op haar individuele omstandigheden en afgewogen in het licht van het wijdverspreide bendege geweld in El Salvador, kan voor verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

10. De bestreden beslissingen worden hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan verzoekster toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS